

TUCHTCOLLEGE VOOR DE KYNOLOGIE IN HOGER BEROEP

Zaaknummer: 20-027

Datum uitspraak: 21 juni 2021

Uitspraak op het hoger beroep van:

XXXXXX

wonende te XXXXXX

niet verschenen

gemachtigde: XXXXXX

hierna te noemen: **appellante**

en

De vereniging naar Nederlands recht

**Vereniging Raad van Beheer op Kynologisch
Gebied in Nederland**

gevestigd en kantoorhoudende te Amsterdam

gemachtigde: mevrouw D.A. Schuitemaker LLB

hierna te noemen: **verweerder**

1. Het verloop van de procedure

- 1.1. Bij uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg van 18 november 2020 heeft het Tuchtcollege in eerste aanleg de aan appellante verweten gedraging bewezen verklaard en appellante daarvoor strafbaar geacht. Aan appellante is een geldboete opgelegd van € 850,00, bij niet tijdige betaling te vervangen door een tijdelijke diskwalificatie van haar persoon voor een periode van 12 maanden en een tijdelijke diskwalificatie van haar persoon opgelegd voor een periode van 10 maanden, geheel onvoorwaardelijk, de vervangende diskwalificatie daaronder niet begrepen, met een proeftijd van 2 jaar.

- 1.2. Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief van 14 december 2020 pro forma hoger beroep ingesteld. Bij brief van 3 januari 2021 heeft appellante een aanvullend beroepschrift met de nadere gronden van het beroep ingediend. Kern van het beroep van appellante houdt in dat de loopsheid van een hond niet te regelen is, de numerieke verwijzing naar artikel I.4 en artikel VI.23B van het Kynologisch Reglement onjuist is en een overweging uit een recente uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg *"dat de appellante niet willens en wetens in overtreding is geweest"*, ook op appellante van toepassing is. Voorts is de opgelegde straf te hoog.
- 1.3. Het Tuchtcollege in hoger beroep heeft de zaak in hoger beroep ter zitting behandeld op 29 april 2021, alwaar de gemachtigde van appellante is verschenen en namens verweerder zijn verschenen mevrouw D.A. Schuitemaker LLB en mevrouw mr. D.F. Dokkum. Na de hoorzitting is de uitspraak bepaald.

2. De omschrijving van het verweten gedrag in eerste aanleg

- 2.1. Appellante wordt de volgende gedraging verweten:

Dat zij, eigenaar van een teef, genaamd XXXXXX, NHSB XXXXXX en geboren op XXXXXX, deze teef heeft laten dekken dan wel niet heeft voorkomen dat deze teef is gedekt, waardoor uit deze teef op of omstreeks 8 april 2020 een nest is geboren waarmee tussen de geboortes van twee opeenvolgende nesten van deze teef geen termijn van tenminste 12 maanden zit.

3. Formele voorvragen

- 3.1. Per 1 juli 2020 is bij de Raad van Beheer een gewijzigd Kynologisch Reglement in werking getreden en ter nadere uitwerking daarvan een lijst met maximum sancties voor veel voorkomende vergrijpen ingevoerd. Op grond van het bepaalde in artikel VI.35 van het Kynologisch Reglement vormt deze lijst een onderdeel van dit reglement. Nu in het Kynologisch Reglement geen overgangsbepalingen zijn opgenomen, zijn zowel het gewijzigde Kynologisch Reglement als de lijst van maximum sancties op deze tuchtzaak van toepassing. Volgens de genoemde lijst geldt per genoemde datum van 1 juli 2020 voor een overtreding van artikel VIII.1 lid 5 van het Kynologisch Reglement als maximum sanctie: een geldboete van € 1.000,00 en een tijdelijke diskwalificatie van de persoon voor een periode van

twaalf maanden, gevolgd door een proeftijd van twee jaar. Daarbij merkt het Tuchtcollege in hoger beroep op dat met het per 1 juli 2020 in werking getreden Kynologisch Reglement in artikel 70 van het Procesreglement Tuchtrecht als volgt is bepaald: *“dat van elke uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg door zowel de veroordeelde, de verweerder als het bestuur hoger beroep kan worden ingesteld, met uitzondering van: (...) c. een opgelegde boete tot en met een bedrag van € 1.000,00”*. Op grond van deze bepaling zou appellante in beginsel niet in hoger beroep kunnen opkomen tegen de aan haar bij uitspraak van 18 november 2020 opgelegde geldboete van € 850,00.

Nu in de onderhavige uitspraak in eerste aanleg – naast de genoemde geldboete – ook een andere straf is opgelegd, te weten een tijdelijke diskwalificatie van de persoon, is het Tuchtcollege in hoger beroep evenwel van oordeel dat appellante ontvankelijk is in haar beroep.

4. De standpunten van appellante en verweerder in hoger beroep

4.1. Standpunt appellante

- 4.1.1. Appellante heeft in hoger beroep aangevoerd dat aan de termijn dat binnen acht maanden een nest is geboren een eigenaar van een hond nooit iets kan doen. Appellante stelt dat volgens een niet nader door haar gespecificeerde openbare bron waaraan verweerder heeft meegewerkt gedomesticeerde honden 2 á 3 keer per jaar loops zijn, en tussen de verschillende loopsheden liggen gemiddeld 7 maanden. Het tijdsinterval is per hond aan grote variaties onderworpen en een gemiddelde hond is om de 7 maanden loops. Dat is de natuur en dat is volgens appellante niet te regelen. Daarbij was het een ongeluk en het was niet de bedoeling. Verder is aangevoerd dat de numerieke verwijzing naar artikel I.4 en artikel VI.23B van het Kynologisch Reglement onjuist is. In artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement staat vermeld: *“(…) maakt zich schuldig aan een strafbaar feit als bedoeld in artikel 1.4 en artikel VI.23B”*. Hiermee wordt appellante geacht schuldig te zijn aan de in deze twee genoemde artikelen. Appellante ontkent aan de omvangrijke opsomming van artikel I.4 van het Kynologisch Reglement schuldig te zijn. Artikel I.4 heeft volgens appellante bovendien niets van doen met waarvoor appellante is gestraft. Tot slot wordt aangevoerd dat een niet nader door haar gespecificeerde recente overweging uit een andere uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg *“dat de appellante niet willens en wetens in overtreding is geweest”*, ook op haar van toepassing is.

4.1.2. In eerste aanleg en ook in hoger beroep heeft appellante het haar verweten tuchtrechtelijk vergrijp, zoals beschreven in het klachtenformulier, erkend. Ter zitting is haar bekennende verklaring uitdrukkelijk bevestigd en herhaald. Het beroep van appellante richt zich voornamelijk tegen de hoogte van de door het Tuchtcollege in eerste aanleg opgelegde straffen, samengevat een geldboete van € 850,00 en een tijdelijke diskwalificatie van haar persoon voor een periode van 10 maanden, geheel onvoorwaardelijk, met een proeftijd van 2 jaar.

4.1.3. Appellante stelt zich op het standpunt dat er in een periode van 20 jaar sprake is van één incident en dat van veronachtzaming van het welzijn van de hond door appellante geen sprake is geweest.

4.1.4. Tot slot stelt appellante zich op het standpunt dat de vertraging in de behandeling van de zaak ter zitting in effect een langere diskwalificatie dan opgelegd tot gevolg zou hebben.

4.2. Standpunt verweerder

4.2.1. Verweerder heeft het Tuchtcollege in hoger beroep verzocht om de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg te bekrachtigen. Verweerder heeft daartoe aangevoerd dat er inderdaad geen invloed is op de loopsheid van een hond maar wel invloed op de dekking. Van een fokker mag verwacht worden dat hij of zij maatregelen treft, ook omdat de loopsheid van een teef zichtbaar is. Verder heeft verweerder aangevoerd dat voor wat betreft het verweten gedrag naar artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement wordt verwezen, waarin staat vermeld: "*(...) maakt zich schuldig aan een strafbaar feit als bedoeld in artikel I.4 en artikel VI.23.B (...).*" In artikel I.4 staan de definities van het Kynologisch Reglement vermeld en artikel VI.23B is in het huidige reglement niet meer opgenomen.

4.2.2. Verweerder heeft ter zitting voorts aangegeven dat het om de 12-maanden regel gaat en dat het met een opvolgend nest binnen 8 maanden om een forse overtreding van deze regel gaat.

5. De beoordeling door het Tuchtcollege in hoger beroep

5.1. Bevoegdheid en ontvankelijkheid

5.1.1. Appellante was ten tijde van het haar verweten gedrag lid van een vereniging, die is toegelaten tot het lidmaatschap van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland. Op grond van de statuten van die vereniging is appellante onderworpen aan het tuchtrecht en de rechtsmacht van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland (artikel I.3 en artikel VI.1 sub b van het Kynologisch Reglement). Bovendien is appellante op haar verzoek door de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland het recht om een kennelnaam te voeren verleend, welke kennelnaam appellante ten tijde van het haar verweten gedrag nog voerde. Op grond daarvan is appellante eveneens onderworpen aan het tuchtrecht en de rechtsmacht van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland (artikel III.46 en artikel VI.1 sub c van het Kynologisch Reglement). Het Tuchtcollege in hoger beroep is dan ook bevoegd om kennis te nemen van het hoger beroep.

5.1.2. Appellante is tijdig in hoger beroep gekomen tegen de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg en het door appellante verschuldigde griffierecht voor het instellen van beroep is tijdig door verweerder ontvangen. Op grond van artikel 70 lid 7 Procesreglement Tuchtrecht als bedoeld in artikel VI.35 van het Kynologisch Reglement van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland juncto art. 53 lid 1 en 69 lid 3 van het Kynologisch Reglement is appellante dan ook ontvankelijk in haar beroep.

5.2. Het verweten gedrag

5.2.1 Appellante heeft het verweten gedrag bekend, welke bekenenis tot het bewijs heeft gebezigd. Het Tuchtcollege in hoger beroep is dan ook van oordeel dat appellante artikel VIII.1 lid 5 juncto artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement heeft overtreden, en dat appellante daarvan een tuchtrechtelijk verwijt als bedoeld in artikel VI.3 lid 1 van het Kynologisch Reglement kan worden gemaakt. Deze bewezenverklarde gedraging is strafbaar op grond van artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement.

6. Bewezenverklaring

6.1. Op grond van de feiten en omstandigheden die zijn vervat in de hierna genoemde bewijsmiddelen in onderling verband en samenhang, komt het tuchtcollege in hoger

beroep tot het oordeel dat bewezen is dat appellante de verweten gedraging heeft begaan en, dat deze gedraging gekwalificeerd kan worden als een tuchtrechtelijk vergrijp in de zin van art. VIII.1 lid 5 juncto art. VIII.3 van het Kynologisch Reglement (2020).

6.2. Dat appellante heeft aangevoerd dat de numerieke verwijzing naar artikel I.4 en artikel VI.23.B van het Kynologisch Reglement onjuist is, en dat volgens appellante daarmee wordt verondersteld ook schuldig te worden geacht aan deze twee artikelen, maakt dit niet anders. Naar het oordeel van het Tuchtcollege in hoger beroep wordt met de verwijzing naar artikel I.4 in artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement een verwijzing naar de begripsbepaling sub ab "Strafbaar feit" van artikel I.4 sub bedoeld: "*een handelen of nalaten waartegen in dit Reglement straf wordt bedreigd*". Ter zitting heeft de gemachtigde van appellante nadrukkelijk erkend en bevestigd dat appellante de omvang en de inhoud van de haar verweten gedraging ex artikel VIII.1 lid 5 juncto artikel VIII.3 heeft begrepen en wel in die zin dat zij heeft begrepen dat haar werd verweten dat zij als eigenaar van een teef deze teef heeft laten dekken dan wel niet heeft voorkomen dat deze teef is gedekt, waardoor uit deze teef een nest is geboren waarmee tussen de geboortes van twee opeenvolgende nesten van deze teef geen termijn van tenminste 12 maanden zit. Dit ondanks de onjuiste numerieke verwijzing naar artikel VI.23.B, welk artikel bij de recente wijziging van het Kynologisch Reglement per 1 juli 2020 is komen te vervallen. Ten tijde van de mededeling van de omschrijving van het verweten gedrag aan appellante door verweerder gold nog het eerdere reglement waar in artikel VIII.3 tevens naar artikel VI.23B is verwezen, hetgeen naar het oordeel van het College als een kennelijke verschrijving moet worden beschouwd.

6.3. Het Tuchtcollege in hoger beroep acht de gedraging vanwege het feit dat appellante de teef heeft laten dekken dan wel niet heeft voorkomen dat deze teef is gedekt waardoor de teef binnen een termijn van 8 maanden twee opeenvolgende nesten heeft gekregen, als ernstig. Een fokker dient dan ruim voldoende tijd te laten bestaan tussen twee dekkingen. Naar het oordeel van het Tuchtcollege in hoger beroep heeft appellante onvoldoende oog gehad en maatregelen getroffen die een eventueel risico op een voortijdige dekking, die in strijd is met de geldende regelgeving, te voorkomen. Daar komt bij dat appellante heeft verklaard een ervaren fokker van honden te zijn, waardoor zij aldus beter had behoren te weten en acht had moeten slaan op de op haar van toepassing zijnde regelgeving van de Raad van Beheer voor de Kynologie. Daarnaast speelt voor het Tuchtcollege in

hoger beroep een rol dat appellante geen spijt heeft betuigd. Anderzijds heeft het Tuchtcollege in hoger beroep in aanmerking genomen dat appellante met de dierenarts contact heeft opgenomen om de mogelijkheden tot een beëindiging van de dracht te bespreken, maar het advies is geweest dat het verstandiger was de pups te laten komen.

7. Bewijsmiddelen

7.1. Nu appellante het ten laste gelegde feit heeft bekend en door of namens haar geen vrijspraak is bepleit, volstaat het Tuchtcollege in hoger beroep met de navolgende opsomming van de bewijsmiddelen, als bedoeld in art. 64 lid 5 juncto art. 69 lid 3 van het Procesreglement Tuchtrecht:

1. de bekennende verklaring van appellante zoals afgelegd ter zitting in hoger beroep op 29 april 2021;
2. de verklaring van appellante in het beroepschrift d.d. 3 januari 2021;
3. de verklaring van appellante in het verweerschrift d.d. 30 april 2020 in eerste aanleg.

8. Strafbaarheid van het bewezenverklaarde

8.1. Er is niet gebleken van omstandigheden die de strafbaarheid van het bewezenverklaarde uitsluiten, zodat dit strafbaar is.

8.2. Het bewezenverklaarde levert het volgende tuchtrechtelijk vergrijp op:

Een teef mag niet worden gedekt als deze dekking tot gevolg heeft dat tussen de geboortes van twee opeenvolgende nesten van deze teef geen termijn van tenminste 12 maanden zit (artikel VIII.1 lid 5 van het Kynologisch Reglement).

8.3. Niet is gebleken dat aan appellante eerder een ter zake tuchtrechtelijk vergrijp een straf is opgelegd.

9. Strafbaarheid van appellante

9.1. Geen omstandigheid is aannemelijk geworden die de strafbaarheid van de appellante ten aanzien van het bewezenverklaarde uitsluit, zodat de appellante strafbaar is.

10. Oplegging straf of maatregel

10.1. Het Tuchtcollege heeft in hoger beroep de op te leggen straf bepaald op grond van de ernst van het feit en de omstandigheden waaronder dit is begaan en gelet op de persoon en draagkracht van de appellante. Het Tuchtcollege in hoger beroep heeft daarbij in het bijzonder het volgende in ogenschouw genomen:

10.2. Het Tuchtcollege in hoger beroep zal, gelet op het uitdrukkelijk gevoerde verweer met betrekking tot de vertraging van de behandeling van de zaak ten gevolge van de COVID19-maatregelen van overheidswege, de op te leggen periode van diskwalificatie matigen.

10.3. Gelet op het vorenstaande acht het Tuchtcollege in hoger beroep de navolgende straf passend en geboden.

11. De toepasselijke bepalingen

11.1. De beslissing berust op artikel VIII.1 lid 5 juncto artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement.

12. De beslissing

12.1 Het Tuchtcollege voor de Kynologie in hoger beroep:

- verklaart zich bevoegd om van de tuchtzaak in hoger beroep kennis te nemen;
- verklaart appellante ontvankelijk in haar beroep;
- vernietigt de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg van 18 november 2020 doch uitsluitend voor wat betreft de strafoplegging en in zoverre opnieuw rechtdoende in hoger beroep en veroordeelt appellante tot:
- betaling van een geldboete van € 750,00;

Zaaknummer: 20-027

Datum uitspraak: 21 juni 2021

en

- legt appellant een tijdelijke diskwalificatie van haar persoon voor een periode van 9 (negen) maanden op, geheel onvoorwaardelijk, een en ander verminderd met de duur van de tijdelijke diskwalificatie welke inmiddels sinds de aanvang van de tenuitvoerlegging van de in eerste aanleg opgelegde tijdelijke diskwalificatie verstreken is;
- bepaalt voorts dat op grond van artikel 68 Procesreglement Tuchtrect van het Kynologisch Reglement de Fédération Cynologique Internationale (F.C.I.) van deze beslissing door het bestuur van de Raad van Beheer op de hoogte wordt gebracht;
- en bevestigt de bestreden uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg voor het overige.

Deze uitspraak is geweest te Woudenberg op 21 juni 2021 door mevrouw mr. A.A. Jurgens-Boot, voorzitter, mevrouw mr. N.A. de Leon-van den Berg en de heer L.M.E. Verheugt, leden, in tegenwoordigheid van de heer A.J. van Koerten, secretaris.

Mevrouw mr. N.A. de Leon-van den Berg en de heer L.M.E. Verheugt zijn buiten staat om deze uitspraak mede te ondertekenen.

De voorzitter,

De secretaris,

Mevrouw mr. A.A. Jurgens-Boot

De heer A.J. van Koerten